

Ἀλέξω ἡ, πολλαχ. Ἀλέξον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

ὁ κύριον ὄν. Ἀλέξω θηλ. τοῦ Ἀλέξις.

᾽Ως κύριον ὄνομα πολλαχ. 2) ᾽Ως συνθηματικὴ λ. ποτόμαχος, συνήθως σκωπτικῶς : Μακεδ. (Χαλκιδ.) : Πῦρ ἢ καημέν' ἢ Ἀλέξον κὶ δὲν ἔχ' νὰ φάῃ !

Ἀλεοῦσα ἡ, ἀμάρτ. ἀλιοῦσα Αἰτωλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλόη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα. ὁ φυτὸν κενταύριον τὸ λεπτοανθὲς (centaurion tetraflosum) τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentianaceae), πικρὸν ὡς ἡ ἀλόη (ιδ. ΘΧελδράιχ 60). [*]

ἀλέπα ἡ, ἀλώπα Μακεδ. (Ζουπάν.) ἀλούπα Ἡπ. (Χιόρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Βογατσ. Καστορ. Μάγ. Σιάτ. κ.ά.) ἀλούπου Μακεδ. (Βέντσ. Μάγ.) ᾽λούπου Μακεδ. (Γκριντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ. Τὸ ἀλούπου κατὰ τὸ ἀλου-ποῦ, δι' ὃ ιδ. ἀλεποῦ.

Τὸ ζῷον ἀλώπηξ ἔνθ' ἀν. : Μὴ ἀλούπου μ' ἔναν λαγὸ πιάσκαν μπρατίμ', ἢ ἀλούπου εἶχε σκουπὸ γιὰ νὰ τοὺν πιάσ' τοὺν λαγὸ νὰ τοὺν φάῃ (ἐκ παραμυθ.) Μάγ. || Φρ. Δὲ ρουτοῦν τ'ν ἀλούπα ποῦ θὰ βάλ'ν τ' ἀρνίθια (δὲν ζητεῖ τις ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς παρ' ἀνθρώπου δολίου καὶ ἐπιβούλου) Μακεδ. || Παροιμ. Ὡρ'σαν 'ν ἀλούπα κ' ἢ ἀλούπα 'ν οὐρά τ'ς (διέταξαν τὴν ἀλεποῦ καὶ ἡ ἀλεποῦ διέταξε τὴν οὐράν της. Ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, οἵτινες ἐνῶ διατάσσονται νὰ ἐκτελέσουν τι παρακαλοῦν ἄλλον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ) Σιάτ. κ.ά. Μεταφ. ἡ λ. καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου, τοῦ πονηροῦ Κύπρ. Συνών. ἀλεπας 1, *ἀλεπέντζω, ἀλεπήκα, ἀλέπι 1, ἀλε-πὸς 1, ἀλεποῦ 1, *ἀλεπούδα, *ἀλεπούνα. Πβ. ἀλέπα-κας 1, ἀλέπαρος.

ἀλέπακας ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέπι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας.

1) Ἀλώπηξ ἄρρην : Σκότωσα ἔναν ἀλέπακα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.) 2) Κλέπτης τῶν ὀρνίθων (διὰ τὴν γνωστὴν τῆς ἀλώπεκος ιδιότητα νὰ ἀρπάξῃ τὰς ὀρνίθας). Συνών. κλεφτοκοιτῆς. 3) Τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἀρότρου, ἢ οὐρά τοῦ ἐλύματος, εἰς τὴν ὁποίαν προσαρμόζεται ἡ ἐχέτλη. Πβ. ἄλεπας 2.

ἀλεπάκι τό, ἀμάρτ. ἀλουπάκι Κεφαλλ. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀλωπέκιον) ἀλ'πάκ' Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος ἢ μικρὰ ἀλώπηξ. Συνών. ἀλεπέλλι, ἀλεπίτσα 1, ἀλεπίτσος, *ἀλεπόπικο, ἀλε-πόπουλλο, ἀλεπουδάκι, *ἀλεπουδέλλα, ἀλεπου-δέλλι, ἀλεπούδι 1, ἀλεπούλλι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλ'πάκ' καὶ τοπων. Στερελλ. (Φθιώτ.)

ἀλέπαρος ὁ, ἀμάρτ. ἀλούπαρος Κύπρ. ἄλ'παρος Ἡπ. Μακεδ. (Φλόρ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν ὁ τύπ. ἄλ'παρος. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀλώπηξ ἔνθ' ἀν. : Ἄσμ.

Νὰ εἶχαμ' ἔναν ἄλ'παρο, | νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ ποῦ ἔφαε τὸν τάβανο

Ἡπ. Συνών. ἀλέπουδος.

ἄλεπας ὁ, ἀμάρτ. ἄλουπας Κεφαλλ. ἄλουπος Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεπός.

1) Ἀλώπηξ Πελοπν. (Κυνουρ.) : Ἄσμ.

Νὰ εἶχαμε, τί νὰ εἶχαμε ; | νὰ εἶχαμ' ἔναν ἄλουπο, νὰ ἔτρωε τὸν πετεινὸ, | ποῦ ἔφαγε τὸν τάβανο.

2) Τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ποδὸς τοῦ ἀρότρου, τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἐλύματος Κεφαλλ. Πβ. ἀλέπακας 3.

***ἀλεπᾶτα** ἐπίρρ. ἀλουπᾶτα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀλεπᾶτος.

1) Καθ' ὃν τρόπον βαδίζει ἡ ἀλώπηξ, ἤτοι μετὰ προσο-χῆς καὶ ἄνευ θορύβου. 2) Κρυφίως.

***ἀλεπζά** ἡ, ἀμάρτ. ἀλουπζά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ζά.

Δέρμα ἀλώπεκος. Συνών. ἀλέπι 2, ἀλεπός 2, ἀλε-ποτόμαρο, ἀλεποῦ 2, ἀλεπουδέρα. Πβ. ἀλεπόγουνα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλουπζά Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀλουπζές Κύπρ.

ἀλεπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀλ'πέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ, παρ' ὃ καὶ ἀλ'ποῦ, ὅθεν τὸ ἀλ'πέλλ'. Ὁ σχηματισμὸς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὰ ἀλώπηξ : Παροιμ. Γ'ἀλ'ποῦ ἱκατὸ χροινῶ τοῖ τ' ἀλ'πέλλ' ἱκατὸ δέκα (ἐπὶ τῶν θρασέων. Πβ. ἀλεπό-πουλλο, ἀλεπουδέλλι). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀλεπάκι.

***ἀλεπέντζω** ἡ, ἀλ'πέντζου Στερελλ. (Πλάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έντζω. Διὰ τὴν κατάλ. πβ. καὶ γραιά - γραιέντζω κττ.

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήκα ἡ, ἀλωπήκα Καπ. (Ἀραβάν.) ἀλεπήκα Καπ. ἀλιπήκα Καπ. (Ποτάμ. Σίλ. Σίλατ.) ἀλιπήκα Καπ. (Φλογ.) ἀλίπηκα Καπ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλώπηξ ἀντὶ ἀλεπέκα. Διὰ τὸ ἡ ἀντὶ τοῦ ε πβ. Δουκ. ἐν λ. ἀλεποῦ «αἱ τῶν ἀλωπήκων καταδύσεις».

Ἀλώπηξ. Συνών. ιδ. ἐν λ. *ἀλέπα.

ἀλεπήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουπήσιους Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) ἀλ'πήσιους Ἡπ. Οὐδ. ἀλεπέσ' τό, Πόντ. (Σάντ.) Πληθ. ἀλεπέδᾱ τά, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπεζ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλεποῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀλώπεκα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) : Ἀλ'πήσιον τουμάρ' Ἡπ. Ἀλουπήσιον γ'ναρ' κὸ Καστορ. 2) Τὸ οὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ. οὐσ., προσποιήσεις, πανουργίαι Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπεζ. Χαλδ. κ.ά.) : Φρ. Ποίω ἀλεπέδᾱ (ποιῶ ἀλ. ἤτοι προσ-ποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, πανουργεῖομαι) Κερασ. Εὐτάγω ἀλεπέδᾱ (κάμνω κτλ.) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἀλεπιά.

ἀλέπι τό, Ἡπ. Θράκ. κ.ά. ἀλούπιν Κύπρ. ἀλούπι Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Ἡπ. Ἰων. (Σμύρν.) Καπ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. ἀλούπ'

